

Héra
jeges öle
tüskés hópelyhektől duzzadó
felhő
Héra
szeme
eső eső eső eső eső eső eső

a gyémántgolyó vigan szaladgál a fekete lemez sercegő
ereiben a gumifal nélküli fekete biliárdasztalon

Vétkek

Diósi Illés

Patrice Lumumba halálára

Anyám bűbájos varázsló; imát mormol, s közben nagy, vér-
vörös örömrózsákat lehel a falra, melyen veszélyes nád-kukacok
kúsznak egész a plafonig.

Tetszenek a rózsák, mézkelyhű virágok porzó-kezeivel riadoz
testem, s mesék nyelvén szólna a szám, szemem meg azt mondja:
hi! ha! s csillog, mint a nap, vagy még jobban, mint az ajándékba
kapott pénzdarab.

Keservesen megsiratta szemem a rózsát, kezem, mely össze-
kuszálta szíromleveleit, véres nyomokat hagyott, anyám messzire
hajította, könnyek súlyával csapódott kint a vérvirágos fűzfabot.

Sírtunk mindketten.

Megismertem a színeket, a vétket s a gyűlöletet.

A világ minden folyójának szeretet-medrében állok, az elvirágzott s még ki nem bomlott lét-bimbók fagyos légkörében ismeretlen szép tavaszok illatbódulatában, csorgó, bársonyos zölddek és sárgák, komoly, rettegető feketék álombirodalmában, felém úsznak a halak, madarak röpködnek, égitestek donganak napos egem alatt, s amerre ujjaim mutatnak, a csillagok lehullanak.

(Varázsló fia, ó, meghal az anyád, lehullik csillaga, és búvőkörödből habozva, bukdácsolva, kiszabadul a Kasai patak!)

•
Ó, színek! Ó, vétkek! Ó, gyűlölet!

Ó, színes partok! Ó, vétkek nehéz földje! Ó, a gyűlölet sárga alapszínű tarka virágai: tűnjetek a tájról!

Tam-tamok marnak a folyó kusza idegeibe, véresen hánytorg medrében, s szívárványos csöppjei legendákat regélnek a légben.

(Ó, varázsló fia, merre tartod ujjad?

Hallod a sikolyt a mohón susogó lombok fölött?

a korhadt farönkök hánytorgó jaját, a Vadkörte féregiszonyát?)

Valami nagy gomba alatt, halálos árnyékában szöttem világot nagyra, szépre, folyómederbe ágyaztam tavaszos éjjeleken, madarak, halak, emberek látogattak, karcsú angyalok dőltek ágyamba, születő gyermekeim visítósak voltak, tücskök-bogarak, lányaim szelíd özek, elkerültek a vadak.

Ó, varázsló, mi volt a vétkem?

•
A sóhajok mondják: élek (ó, mily kegyetlenek!), halott vagyok. Elérnek hozzám a síráimok.

Fájdalmamban újra fakad majd a szívemből a Kasai patak, s elfolyik a régi tájak felett, hol álmodozni, hinni, szeretni tanultam, emberek!

•
Ó, örömrózsák a falon.

(Anyám! Fiaid halott!)

Ó, Álomvilág, Varázslatok,

Ó, Csillagok, Égi Madarak,

Megismerések, Ikrás Halak,

Szerelmek, Vágyak, ó, a Fiam!
Hitvesem, Vétkek, ó, Gyűlölet!
Hatalmas Vadkörte: Parányi Szívem;
Férges!
Jaj, Emberek, a Szívem!

Keresések

Diósi Illés

A kedves nem
játékszer
elfut a macskaköveken
s a sarokról visszanevet...

Utána nyúltam, szinte gyermeki hangon, csillagot képzeltem futós lábai elé, hogy belehulljon. Elbújt a sarkon, keresni rohantam, s feldúltam haját, s testét is végigkutattam, melyre az éj könnyű kabátja nagyon finoman simult, kibomlott fényhaját álomlepkék, csodás bogarak körüllebegték, fénybokrok között gondolatutakon szaladhatott, de én már fáradt voltam, hát gügyögve hívogattam:

Kacagásod, jaj!
nem hallom
gyere, gyere,
Ellobbanok... Mária!

•

A porba virágot rajzoltam. Hű! ha! Mari! Mari!
Gyere gyorsan! Virágzik a por. Rohan felém a gyerekhad, s nem tetszik nekik a virág, otthagynak.

•

Igazi virágot vittem Marinak a nevenapján. Liliomruhában volt, nyakamba ugrott, s teste oly illatos, megszorítom derekát, hogy ijedten felsikolt. Anyja napfogakkal rámnemet, haja koromfekete, megremegek, lopott meséket bizseregnek ki pórusaim, Mari verset vagy szavakat várva áll mellettem, zenél a testem,

vörös rózsza az arcom, Felé indulok, érzem puha testét, mikor magához ölel, kezem véletlenül melléhez ér, míg az utcán rohanok, a verset írom, első versemet, s körülbegnek nehéz aszsonyi illatok.

Ó, álmok, aznap eljegyeztetek.

*

Vagyok százados. Komoly katona. Tűz a nap. Katonáim az eperfák alatt. Szörnyű csatákról mesélnek, kezükben kard, oldalukon kés, vállukon puska. Jó katonák, ha kedvük szottyán, megmásszák az eperfát, s mire lejönnek, már vad indiánok harci színeiben.

Nőt nem tűrünk magunk között. Szabály! S csak álmainkban vétkезünk mind gyakrabban, s erről nem mesélünk.

Ha eszünkbe jut, sorakozunk, csatába vagy fürdeni indulunk, s míg hangos rivalgásokkal vízbe ugrálunk, társunkkal, aki a fegyvereket őrzi, nem gondolunk, s hazafelé tele torokkal dalolunk:

Sárga a csikóm,

Sárga a nyereg rajta...

Álmomban Máriát kerestem.

Alszik a forró homokban. Bőre csokoládébarna. A homok körülöleli, a napsugarak meg csak simogatják egyre. Haja erdő; bogárgyerekek játszadoznak hűsében, álmodik, ujjai mesélik s ideges, gyönyörű lábai...

Azért jöttem, hogy végigsimítsam haját, de mellé fekszem, s közelségétől forró homokot hevíték, álmodozom, amikor felkel, lopva belefekszem homoktestébe:

Húsod a homok

Homok alakod

Bebarangolom

Melled sötét lyuk

Csókos ajak

Nincs arcodon

Hajad elfutod

A föld és víz

Göndör hullámaival

Combjaid teknők

Bennük sivalkodom

S konok kéz fog

Míg forróságodban
 Hirtelen felolvadok
 Hangoddal monoton
 Harangok szólnak
 Kacagj kacagj
 Csilingelj az est
 Leánycsengőivel
 Az éj karjai
 Vadul szorítsanak
 Sikolts mint a hajnal:
 Mária!

Ifjúságom új ruhaként feszül rajtam. Arcomon illatos tündérek játszanak, fejemen szentjánosbogarak, villogásukban tükör előtt gyönyörködtem:

Ó, ó, fiú
 kajla kalap
 csúfítana
 nap-csillogás
 rosszul hatna
 leánymosoly
 megrikatna
 asszonykacaj
 felizgatna
 Rád vár Mária.

A virágok dala volt ez, melyeket anyám szeretete táplál.
 Keresni biztattak.

Mária! Mária!

Nevét visszhangozzák az utcák és terek.

Az alvó ablaküvegeken otromba motorok zenélnek, az alvók ilyenkor élik képzeletbeli életüket: zöld fák között leánykacaj, napsugarat kergetnek, erős karú habok közt hemperegnek, forró testű homokot csókol hideg ajkuk, hegyek szakállába kötélcsokrot kötnek, és jajgat a hegy, mert lábán még ott áll a Kedves, néhol szégyenlős lámpa ég haldokolva, míg szerte a szobában viháncolnak a vágyak, máshol párnát csókol a kamasz, agglegény sétálgat, valahonnan lelki réseken kihallatszik a csók, s idelátszik a kéz, mely rózsás mellet markol, máshonnan zene hallatszik halkán, s bent egymásba simulnak a táncolók, a tárgyak, van ahol állva csókolóznak, van ahol áll valaki az ablakban, s a kinti fáknak odasúgja: hol van Mária?

•

Ó, éj, mesélj, s ti, duzzogó párnák, szólaljatok!